

An overhead view of a woman with long dark hair, wearing a black one-piece swimsuit, floating face down in a swimming pool. The water is a clear, vibrant turquoise. Above the pool, a large orange umbrella is partially visible, and the surrounding area is paved with light-colored stone tiles.

JO SPAIN

Zes buren, zes geheimen, zes redenen
om Olive dood te wensen...

IETS

TE

VERBERGEN

THRILLER

'Jo Spain doseert vakkundig in haar
intrigerende thrillers.' *VN Thrillergids*

Jo Spain

Iets te verbergen

De Fontein

Proloog

In de wijk loerde de dood,
Vanuit iedere hoek, bij iedere zucht.
Maar niemand wist het nog.

De bromvlieg had geen idee dat hij op het punt stond te sterven.

Hij scheerde omhoog naar de blauwe hemel, de warme zon glinsterend op zijn vleugels, zijn metaalglanzende buik gevuld met menselijke huidcellen en bloed.

De bromvlieg zag de merel niet eens op hem neerduiken, zijn snavel al geopend voor het hapje. Het bevredigende, krakende geluid dat een einde maakte aan zijn korte, zorgeloze leventje hoorde hij al niet meer.

De merel daalde verder. Daar, even voorbij de plataan, rond de schoorsteen van het kleine huis, viel nog meer buit te verschalken: honderden dikke, sappige, cirkelende insecten.

De vogel lette niet op de jongen en zijn Extreme Blastzooka Nerf-geweer met de kogels die hij had bewerkt om zo veel mogelijk schade aan te richten met wat een onschuldig stuk speelgoed hoorde te zijn.

Het projectiel trof doel met een explosie van grijze veren die naar alle kanten spatten. De dood en de zwaartekracht wierpen de vogel tegen de bovenste takken van de boom, voordat het kadaver door de kruin omlaag stuiterde naar het zachte gras, dertig meter lager.

De jongen rende buiten adem naar zijn neergestorte prooi, zonder te merken dat zijn moeder de keukendeur had opengegooid en op hem af kwam. De gil van de vogel en de juichkreet van de jongen hadden haar ruw gestoord in haar gedachten over haar afwezige minnaar.

Ze zag meteen wat haar zoon had uitgespookt.

Maar voordat ze hem bij de kladden had kunnen grijpen, wees de jongen omhoog. 'Jezus!' riep hij, met nog meer opwindning dan om de dood van de vogel. En ondanks de neiging om hem nog harder

te straffen dan ze al van plan was, ging de blik van de moeder onwillekeurig naar de vlek aan de rand van haar gezichtsveld: een zwarte, onheilspellende, zoemende zwerm bromvliegen die uit de schoorsteen van het buurhuis kwam.

De moeder sloeg een hand voor haar mond. Eén ding was zeker. Dat beeld voorspelde niet veel goeds.

Wat zich ook bij de burens had afgespeeld, dit had de moeder zeker niet zien aankomen.

Ooit hadden ze allemaal geprobeerd als goede burens met elkaar om te gaan. Nog maar twee jaar geleden hadden die pogingen zelfs een straatfeest opgeleverd.

Niemand kon zich herinneren wie met dat idee gekomen was. Alison, nieuw in de buurt, dacht dat Olive het had voorgesteld. Chrissy hield het op Ron, Ed dacht aan David. Niemand kwam op de gedachte dat het George was geweest. Niet omdat hij geen aardige vent zou zijn, maar hij was pijnlijk verlegen en je kon je gewoon niet voorstellen dat hij zou zeggen: *Hé, laten we een feest houden als begin van de zomervakantie!*

Toch had George er het meest aan gedaan. Zijn huis, nummer 1, was het grootste in de wijk, dus had hij waarschijnlijk het meeste geld (nou ja, zijn familie dan, want ze wisten allemaal dat het huis van zijn vader was). Die dag kwam George heel gul met vier flessen champagne, een krat goed bier en een paar reusachtige tonnen met Amerikaanse toffees en winegums. Er stond al een schraagtafel klaar, met andere hapjes en snoepgoed. De zoete winegums vonden een plek tussen de grote kommen met jollof-rijst en gebakken banaan die David had bijgedragen.

De volwassenen liepen wat zenuwachtig rond, hoewel de meesten toch in hun werk genoeg ervaring hadden met recepties en netwerken. Matt was accountant, Lily lerares en David beleggingsadviseur. George werkte als grafisch ontwerper, Alison had een boetiek, Ed was inmiddels met pensioen maar had ooit een goede baan gehad. Kortom, ze zaten allemaal goed in de slappe was – of wekten in elk geval die indruk. Maatschappelijk behoorden ze allemaal tot dezelfde klasse en de meesten woonden al jaren in deze buurt.

Toch heerste er een soort verlegenheid tussen de volwassenen van Withered Vale. Buiten hun werk, in vrijetijdskleding en vlak bij huis, voelden ze zich wat ongemakkelijk, niet zo ontspannen als je zou verwachten. Alsof ze elkaar beter zouden moeten kennen dan ze eigenlijk deden.

Daarom ging alle aandacht naar de paar aanwezige kinderen, die de verantwoordelijkheid nauwelijks aankonden en maar gingen voetballen, in een poging hun ouders te amuseren. De tweeling bakte er niets van. Wolf schoot de bal zo ver mogelijk weg, alsof het ding een besmettelijke ziekte had en hij er vanaf wilde. Lily May, zijn zus, verdedigde niet het doel maar zichzelf. Zodra de bal haar kant op kwam, wrong ze zich in alle bochten om hem te ontwijken, en de rest van de tijd stond ze nerveus op haar vlechtjes te zuigen. Cam, een paar jaar ouder en heel wat ruwer, ging agressief tekeer en reageerde net zo woedend als John McEnroe zodra iemand daar iets van zei. En Holly... ach, die stond stilletjes wat apart, oud genoeg om te babysitten, maar nog te jong voor het gezelschap van de grote mensen, pijnlijk onhandig, verveeld en gegeneerd.

Om een of andere reden kwam het feestje, ondanks de alcohol, het overvloedige eten, de warme zon en Rons inspanningen een voetbalwedstrijdje tussen de volwassenen te beginnen, nooit echt van de grond.

Als je iemand had gevraagd waarom, zouden ze allemaal hun schouders hebben opgehaald, zoekend naar een verklaring.

Maar als ze er wat langer over hadden nagedacht...

Olive Collins circuleerde tussen de groepjes, praatte met de vrouwen, flirtte onschuldig met de mannen en probeerde de kinderen bezig te houden – op en top de leuke, sociale gastvrouw.

Olive's cottage, veel kleiner dan de rest, paste eigenlijk niet bij de andere zes huizen in de exclusieve, omheinde wijk Withered Vale. Van alle bewoners viel zij waarschijnlijk het meest uit de toon. Niet dat iemand dat vond trouwens, en als ze het wel vonden, zeiden ze het niet.

Het hoefijzervormige laantje was gemeenschappelijk terrein. En met uitzondering van Alison geloofde niemand dat het buurtfeest een idee kon zijn van Olive.

Olive's contacten waren meer één op één.

Toch had ze het hele feest overgenomen. Van alle buren woonde Olive het langst in Withered Vale, en ze deed nogal eens alsof ze er de baas was.

Langzaam bloedde het feestje dood. Chrissy, die toch al weinig zin had gehad in het gedoe, pakte Cam stevig bij de schouder en loodste hem mee naar huis. Matt slenterde gehoorzaam achter zijn vrouw en zoon aan. Alison gaf haar dochter Holly een arm en bedankte iedereen met een glimlach toen ze vertrokken.

Ron, de eenling, ging weer op huis aan met twee flessen wijn en een ondeugende knipoog. Ed bood zo'n beetje aan om het feestje in zijn huis voort te zetten, totdat zijn vrouw Amelia hem er luidkeels aan herinnerde dat ze de volgende dag al vroeg in het vliegtuig moesten stappen. David, blij dat hij weer naar zijn eigen koninkrijk terug kon keren, bracht de tweeling Wolf en Lily May naar huis. Achter elkaar in ganzenpas gingen ze ervandoor.

Lily riep naar David dat ze hen achterna zou komen en bood George aan hem te helpen de rest van de kist naar zijn huis te brengen. Van alle bewoners waren juist zij het die vriendschap hadden gesloten, onverwacht maar heel spontaan – gewoon wat kletsen op de stoep, verder niets. Dat was al heel wat in een buurt waar de mensen zo weinig sociaal waren.

Zo bleef Olive in haar eentje achter om de geruite tafelkleedjes op te vouwen die ze had meegebracht.

'Olive keek een beetje sneu,' merkte George op toen ze buiten gehoorsafstand waren.

'O ja?' zei Lily, met een discrete blik naar hun buurvrouw. Ze had haar dreadlocks die dag in een paardenstaart gebonden, die over haar blote schouders zwiepte toen ze achterom keek.

Olive legde de punten van een tafelkleed tegen elkaar. Haar pony viel over haar ogen, haar mondhoeken wezen omlaag en haar vest zat dichtgeknoopt tot aan haar hals. Ze stond er eenzaam bij.

'Kom op, George, je bent toch een charmante vrijgezel?' zei Lily.

'En jij bent de heilige van de buurt,' reageerde hij.

'Ik moet de tweeling naar bed brengen.'

'En ik moet zelf naar bed. Alleen.'

Ze grijnsden allebei geforceerd. Geen van beiden konden ze het

opbrengen om Olive uit te nodigen voor een slaapmutsje.

Hun buurvrouw was altijd lief en aardig, maar Lily en George kenden allebei het gezegde: 'Wie over anderen roddelt, roddelt ook over jou.'

'Misschien dat Alison...' zei Lily, die Holly's moeder haar oprit af zag lopen, terug naar Olive. Alison kende de buurt nog niet zo goed, maar de buurt haar wel. Ze was weekhartig, altijd zorgzaam.

'Aha,' zei George, blij dat zij van het probleem af waren. Alison praatte nog even met Olive, die blij tegen haar knikte. Even later verdwenen de twee vrouwen bij Olive naar binnen.

De hemel zij dank voor die lieve Alison.

Arme Olive. Niemand voelde zich echt op zijn gemak bij haar. Ook toen al niet.

Nog voordat ze het leven van al haar burens totaal verziekte.

News Today

Online editie

1 juni 2017

Het lichaam van de vrouw die gisteren dood in haar huis werd aangetroffen heeft daar mogelijk al minstens drie maanden gelegen, meldde een woordvoerder van de politie vandaag.

De gruwelijke ontdekking werd gedaan nadat een bewoner van de exclusieve, omheinde wijk waar de vrouw woonde de hulpdiensten alarmeerde omdat zij de situatie niet vertrouwde.

De politie moest zich toegang verschaffen tot het buurhuis om een onderzoek in te stellen naar de toestand van de vrouw. Zodra het lichaam was gevonden, werd de technische recherche naar de plek ontboden.

De identiteit van de vrouw moet nog met zekerheid worden vastgesteld. Inmiddels is bekend dat de overledene omstreeks vijfenvijftig jaar oud was en alleen woonde. Ook de doodsoorzaak is nog niet opgehelderd en kan pas worden vastgesteld na de sectie, die later vandaag zal plaatsvinden.

De vrouw woont in een rustige wijk, vlak buiten het dorp Marwood in Wicklow. Vanochtend reageerden dorpsbewoners met afschuw op het nieuws dat haar dood zo lang onopgemerkt was gebleven.

Ten tijde van het ter perse gaan was niemand in de wijk Withered Vale bereid tot commentaar.

Olive

Nummer 4

Eerst was ik nog in mijn eentje, voordat mijn huis een nummer kreeg en de anderen arriveerden.

Ik was nooit van plan geweest om moederziel alleen buiten het dorp te gaan wonen. Dat was toeval. Ik had gewoon het geld niet voor een huis in de hoofdstraat, een van de zijstraten, of zelfs een steegje achteraf. Bij Volksgezondheid, waar ik als taaltherapeut met kinderen werkte, verdiende ik best aardig, maar niet genoeg.

Daarom kon ik ook het huis niet kopen waar ik was opgegroeid. Maar op een dag in 1988 reed ik de brug over, langs een van die mooie bossen in onze provincie.

Aan de rand van het bos, vlak bij de akkers van John Berry, zag ik de cottage. De eigenaar was een paar maanden eerder overleden en iedereen wist dat zijn zoon, inmiddels een illegale immigrant in de Verenigde Staten, geen plannen had om terug te keren. Wat moest je met een huis als je nergens werk kon vinden? Bovendien kwam niemand ooit terug als hij eenmaal in Amerika was.

Dus hoefde ik alleen een makelaar te vragen hem te bellen met de mededeling dat ik geïnteresseerd was in het huis. De zoon verkocht het me voor een klein bedrag en mijn belofte om wat persoonlijke bezittingen naar hem te verscheppen.

‘Withered Vale?’ zei mijn moeder, met grote ogen van ontzetting. ‘Ben je gek? Waarom heb je daarvoor gekozen?’

‘Het heeft mij gekozen, niet andersom,’ lachte ik. ‘Het is het enige huis dat ik kan betalen.’

Mijn ouders kenden de Vale alleen vanwege zijn geschiedenis. Aan het begin van de twintigste eeuw had een veel te enthousiaste en ongetwijfeld aangeschoten boer besloten het ongedierte op zijn

land te bestrijden met rattenkruid. Daarbij doodde hij ook al zijn gewassen, die verdorden en stierven op de akkers. Vandaar de naam, Withered Vale – de dorre vallei.

‘Maar het is hier kilometers vandaan,’ protesteerde mijn moeder. ‘Hoe moet ik me redden zonder jou?’

‘Het is maar een paar minuten rijden met de auto,’ zei ik. ‘Ik ben zesentwintig! Ik kan niet eeuwig thuis blijven wonen.’

In werkelijkheid zou het weinig hebben uitgemaakt, al was ik op de maan gaan wonen. Nog iedere dag voelde ik me verplicht om na mijn werk bij mijn ouders langs te gaan, tot ze allebei overleden, tien jaar later, een jaar na elkaar.

Na de eerste periode van rouw en verdriet was het toch wel een opluchting om ’s avonds meteen naar huis te kunnen rijden. Aanvankelijk had ik niet veel last van mijn eenzame leven in die uithoek. Ik was doodmoe van alle hectiek, voor en tijdens de ziektes van mijn ouders. Ik kon me niets heerlijkers voorstellen dan ’s avonds thuis te komen in dat fijne, schone huis, met een afhaalmaaltijd, een video en een fles wijn. Ik hoefde nergens naartoe, ik had geen verplichtingen meer. Zo leefde ik prettig en ontspannen, althans... minstens een jaar.

Maar het gezegde luidt dat alles went, en ten slotte werd ook mijn onbezorgde leven een dagelijkse sleur.

Na een tijdje begon ik me eenzaam te voelen.

Ik had geen broers of zussen, geen echte vrienden of vriendinnen, maar ik had ook weinig zin een ouwe vrijster te worden. Ik kon me niet herinneren dat er ooit een moment was geweest waarop ik had besloten dat dit leven me zo goed beviel dat ik maar liever alleen bleef.

Ik had altijd gedacht dat ik het traditionele patroon zou volgen.

Ik was niet echt een elegante, knappe vrouw, maar ook zeker niet lelijk. Vriendjes genoeg, dus. Maar om een of andere reden was ik nooit de ware tegengekomen, iemand met wie ik verder wilde. Daarom leek ik voorbestemd alleen te blijven.

Toch hield ik wel van gezelschap.

Toen John Berry me in 2001 kwam vertellen dat de grond onder mijn huis nog steeds van hem was en hij het hele terrein aan een projectontwikkelaar had verkocht, was mijn enige zorg dan ook of mijn huis wel kon blijven staan.

‘Natuurlijk!’ stelde hij me gerust. ‘Je hebt niet de grond, maar wel het huis, en dat blijft ook van jou. Die projectontwikkelaar zou je moeten uitkopen, maar dat is hij niet van plan. Hij bouwt gewoon om je heen. Het wordt ook geen groot project, een paar huizen maar, om te zien hoe het gaat. Het moet een exclusieve wijk worden, met grote, luxe huizen voor rijke, belangrijke mensen die op hun privacy gesteld zijn: Withered Vale, vlak bij Marwood, een heel dorp onder handbereik. Er zal genoeg belangstelling voor zijn.’

‘Houdt het die naam?’ vroeg ik verbaasd. Overal in het land waren rond de eeuwwisseling meer van zulke projecten uit de grond gestampt, naar Amerikaans voorbeeld: omheinde wijken voor de happy few. Maar daar leken de namen allemaal afkomstig uit de stadsgids van Los Angeles: The Hills, The Heights, Lakeside.

‘Ja, die blijft bestaan,’ zei Berry. ‘De ontwikkelaar vindt het een aparte naam. Dat maakt de plek uniek. De huizenprijzen in de buurt zullen ook wel de pan uit rijzen, denkt hij.’

Eén voor één zag ik de huizen om me heen gebouwd worden, in een halve cirkel. Ze waren groot, heel stijlvol, en allemaal verschillend. En omdat ieder ontwerp uniek was, viel mijn eigen cottage, ondanks de geringe afmetingen, niet eens zo erg uit de toon. Toen de projectontwikkelaar met een landschapsarchitect kwam kijken, besloot hij zelfs ieder perceel te begrenzen met dezelfde haag als rond mijn huis. Dat gaf de wijk een soort eenheid, vond hij.

Helaas werd het allemaal niet echt smaakvol. Hij overdreef het een beetje en maakte er een ‘gated community’ van, een afgesloten wijk met een groot smeedijzeren bord boven het toegangshek, voor het geval iemand zich zou vergissen in Withered Vale, de enige woonwijk in de verre omtrek tussen Marwood en het volgende dorp aan de andere kant van het bos.

Zo was ik niet langer de bewoner van een eenzaam huisje aan de rand van de beschaving, maar lid van een elitaire klik.

Toen de nieuwe eigenaren successievelijk hun intrek namen, heette ik hen hartelijk welkom. De huizen waren genummerd van 1 tot en met 7. Na wat gehakketak met de projectontwikkelaar over mijn plek in het geheel, had ik nummer 4 gekregen.

Precies in het midden.

Sommige mensen kwamen en bleven, anderen trokken weer weg, om plaats te maken voor de volgende burenen. Voor mij waren het allemaal nieuwkomers.

Ik probeerde op goede voet te blijven met iedereen. Ik hoop dat mensen dat niet zullen vergeten: dat ik erg mijn best heb gedaan.

De politiemensen die zich nu rond mijn lichaam bewegen hebben nog geen idee van mijn verhaal. Eigenlijk weten ze nog helemaal niets. Ze zijn een etmaal bezig geweest met hun strijd tegen de vliegen, de maden en ander ongedierte. De muizen en ratten hebben ze niet eens gezien, maar die zijn er wel. Mijn afgekloven vingers en tenen vormen het bewijs. Het mag een wonder heten dat er nog iets van me over is.

Dat komt door de warmte, weet je. Na de gewone kou van het voorjaar en de vroege zomer ging het nog wel goed met me, zoals ik daar op die stoel zat, stilletjes in ontbinding – dezelfde stoel waarop Ron van nummer 7 me de avond voor mijn dood nog in drieënhalve minuut van verzengende passie achterover had geduwd voordat hij vertrok, met mijn slip in zijn broekzak gepropt.

Het is voor hem te hopen dat hij zich daarvan heeft ontdaan.

Toen, eind mei, sloeg het weer opeens om en stegen de temperaturen snel, met een uitbraak van allerlei ongedierte in mijn huiskamer.

Het is echt verbazingwekkend hoelang ze me hier hebben laten zitten, mijn burenen. Niemand, helemaal niemand, kwam even kijken. Zelfs Ron niet. En Chrissy belde pas de politie toen mijn huis een gevaar begon te vormen voor de volksgezondheid.

Was ik echt zo gehaat? Die arme rechercheurs. Ik zou bijna medelijden met hen krijgen. Het gaat een eeuwigheid duren voordat ze erachter zijn wie me heeft vermoord.

Lees verder in *Iets te verbergen*

Van Jo Spain verschenen:

Ik beken

Iets te verbergen

Zes duistere redenen

Eerste druk augustus 2019

Oorspronkelijke titel *Dirty Little Secrets*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company, Londen

Copyright © 2019 Joanne Spain

The moral right of Joanne Spain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Sandra Cunningham / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6164 3

ISBN e-book 978 90 261 4834 7

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.